

عنوان مقاله:

بررسی مقایسه ای دیالکتیک در عرفان مولانا و فلسفه ی هگل

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

لیلا ساعد - دانشگاه الزهراء تهران

محبوبه مباشری - دانشگاه الزهراء تهران

خلاصه مقاله:

دیالکتیک، یکی از شاخص ترین شیوه های ایجابی و سازنده ایست که هر انسان کمال گرایی به وسیله ی آن، با تطور ذاتی زندگی در جهت تکامل و سیر به سمت غایت حقیقی همراه می شود. مولانا و هگل، دو متفکر برجسته، از دو برهه ی زمانبسیار دور از هم هستند که به بیان جنبه های مختلف اندیشه ی دیالکتیکی پرداخته اند. پرسش اصلی این جستار، این است: بارزترین وجوه مشترک میان دیالکتیک عرفانی مولانا و دیالکتیک ایده آلیست هگل کدام است باید اذعان کرد که اگر چه مولانا به طور کلی مخالف با فلسفه است، اما سخن عرفانی او از چاشنی فلسفی خالی نیست. این پژوهش به روشی توصیفی-تحلیلی، ابتدا به توضیح و تبیین اندیشه ی دیالکتیکی هگل و سپس شرح مصادیق بارز آن از مثنوی و غزلیات شمس می پردازد. در نهایت این نتیجه حاصل شد که آنچه در مسیر دانندگی و تکامل روح انسانی با تکیه بر عشقی خالصانه صورت می گیرد، مهمترین نکته در اشتراک نظر این دو اندیشمند است

کلمات کلیدی:

دیالکتیک، عرفان مولانا، تکامل، فلسفه ی هگل، بررسی مقایسه ای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/582079>

